

hvorpaa det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) vilde have det Udvalg nedsat, jeg til at begynde med omtalte, viste noget lignende. Han vilde have det nedsat saaledes, at Partiernes blev repræsenteret i Forhold til deres Antal i Rigsdagens Ting. Hvad betød det? Jo, det betød, at dette Udvalg kom til at bestaa af 16 Medlemmer af Konservative og Venstre-mænd og 14 Medlemmer af Socialdemokraterne og de Radikale, det vil sige et Udvalg, der allerede ved sin Sammensætning var i en bestemt Mødsigelse til Regeringen. Men det er maaske saaledes, at det ærede Medlem fra Æbeltoft slet ikke har tænkt over den Ting, men har fundet det ganske naturligt, at Udvalget blev saaledes sammensat, for saa var man fra de to konservative Partiers Side paa det rene med, at man havde Flertal deri. Jeg mener, at denne Bestræbelse for at faa Regeringen til at gaa til Rigsdagen kan se ganske tiltalende ud, naar man ikke tænker paa, hvad det er, der ligger bag ved — at det i Virkeligheden er, at Landstinget skal være i Stand til at hindre, at alt det sker, som den vedkommende Foranstaltning gaar ud paa.

Jeg er nu ikke sikker paa, at det vilde slaa til, for det konservative Folkeparti er endnu ikke i den Grad under Pisken — om det kommer, det ved jeg ikke — at det følger Venstre i et og alt. Det har jo vist sig, at det konservative Folkeparti har kunnet emancipere sig fra Venstres Hegemoni og har været i Stand til en enkelt Gang at tage et selvstændigt Standpunkt. Jeg tror ogsaa, at det i Længden vil være det gavnligste for det konservative Folkeparti. Jeg staar ikke her for at give det konservative Folkeparti gode Raad, — endskønt i Tider, hvor gode Raad er dyre, skal man ikke være ked af at faa et helt gratis, — men jeg føler mig overbevist om, at for det konservative Folkepartis egen Skyld vilde det være rigtigt, om det ikke optraadte i alt for høj Grad som en Underafdeling af Venstre eller et Tillæg til Venstre. Thi ude omkring i Landet vil Vælgerne faa det Indtryk, at naar det konservative Folkeparti ikke er andet end et Slags Tillæg til eller en Underafdeling af Venstre, saa er det rimeligere ved Valget at stemme for Venstre, for det er jo det store Parti endnu, og det har jo sin Betydning. Jeg tror, at det er hidtil gaaet saaledes, at det konservative Folkeparti ved Valget har følt, at deres Folk i høj Grad er løbet fra Partiet og

over til Venstre. Jeg tror for saa vidt ikke, at der sker noget galt derved, eller at Venstre ikke skulde være tilstrækkelig konservativt, det er ikke det, jeg mener. Der er saamænd slet ikke noget i Vejen der, jeg tror ikke, at de, der løber fra det konservative Folkeparti og over til Venstre, vil mærke nogen Forandring. Men jeg mener alene, at naar det konservative Parti vil opretholdes som selvstændigt Parti og have nogen Fremgang ved Valgene, saa maa det ogsaa overfor Vælgerne manifestere, at det er et selvstændigt Parti, der har sin egen Politik og ikke er bange for en Gang imellem at optræde med denne Politik. Det er altsaa det gode Raad, jeg giver det konservative Folkeparti.

For Resten kan det jo, tror jeg, være nogenlunde ligegyldigt, hvordan de konservative Partier optræder i den nærmeste Fremtid eller i Fremtiden i det hele taget. Det har været saadan her i Verden, at efter de store Krige er der i Almindelighed kommet en svær Reaktion, men det er jo lige ved at se ud til, at den Verdenskrig, som forhaabentlig nu snart er endt, vil følges af det modsatte, at det tværtimod er Frisindet og Fremskridtet, der vil gro frem, naar denne Verdenskrig er til Ende. Og skulde det blive Tilfældet, saa har det ikke saa overordentlig meget at sige, om de to konservative Partier gaar nærmere sammen, eller om det ene vinder frem paa det andets Bekostning — Flertallet vinder de alligevel ikke i den danske Rigsdag! Jeg tror, der er Tegn i Verden, der tyder paa, at den Tid, vi gaar ind i, naar Krigen er forbi, bliver Demokratiets Tidsalder, og man vil sikkert fra de konservative Partiers Side gøre Ret i at se at blive fortrolig med den Tanke, saa at Skuffelsen ikke bliver altfor stor, naar de en Gang vaagner op til den for mig udmærkede Virkelighed.

Johan Knudsen: Det er ved Finanslovens første Behandling en gammel og god Praksis, at der ved den Lejlighed gives Tingets Medlemmer Tilladelse til at fremsætte Udtalelser, der ikke i strengeste Forstand vedkommer det foreliggende Lovforslag. Af denne Tilladelse vil jeg benytte mig, idet jeg ved Rigsdagssamlingens Begyndelse ønsker paa min Gruppes Vegne at markere den politiske Linie, vi agter at følge, og at fastslaa vor Stilling til de andre Grupper her i Salen. Den Forskel er der jo mellem det konservative Folkeparti og de øvrige politiske Partier, at medens de øv-